

струва. И азъ кога-то ся оженихъ за моя стопанинъ — Богъ да го прости — ный съ него немахме нищо съ нищо, па даде Господъ та си ся проминвахме най-добрѣ, а сега сынъ ми, слава Богу, чрѣзъ наше трудолюбие ю човѣкъ богатъ, хайде рѣкохъ, да го оставимъ да си избере женѣ по волѣ-тъ. Булка-та — снаха ми — ако и да ю сирота — си мислехъ, но тя ю добродушна и ще ми послужва на старины. Мене ще ми трѣбва малка послуга, като на старѣ женѣ, а за тѣхъ послугѣ не щѣ ѣж карамъ силомъ: тя ще ся старае сама секога сичко да ми бѣде готово прѣди да го поискамъ.

Маріа. Така ю мамо, — и азъ съмъ глѣдала и съмъ ся старала секога да ви угоджъ.

Майка. Да — старала си ся, снахо, старала си ся, но отъ нѣколко врѣме насамъ сичко ся тука измѣнило, и секой день усѣщамъ че отива сѣ по назло. Стари-тѣ хора сѣ чудни; тѣ искать сичко да си иматъ нарѣдъ. Онова, кое-то ся вижда излишно на млади-тѣ, то ю нужно за стари-тѣ. Младость-та си има тая добриня, та може да си мине както и да ю, но старость-та ю така силно ограничена, щото иска да ся нелишава отъ нищо. — Па най послѣ Маріе — (съ по-силно побужденіе) право да ти кажѣ, че прѣдпочитамъ сама да търпѣ оскудность, нежели да глѣдамъ унуче-то си занемарено; защо-то това ми дробѣ сърдце-то. Ты си му майка, та можешъ да го обычашъ твърдѣ много, но азъ му съмъ пакъ баба, та го още повече обычамъ отъ тебе.

Маріа. (скрышомъ трые очи-тѣ си).